

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ (Ρωμ. ιγ' 11-14, ιδ' 1-4)

26 Φεβρουαρίου 2017

Σήμερα Κυριακή της Τυρινής, η Εκκλησία μας υπενθυμίζει το γεγονός της πτώσεως, της εξώσεως του πρώτου ανθρώπου από τον παράδεισο της κοινωνίας του Θεού. Δεν υπάρχει στην ανθρώπινη ιστορία τραγικότερο γεγονός από την πτώση των πρωτοπλάστων. Ο άνθρωπος νεκρώθηκε πνευματικά, εκφυλίστηκε ψυχοσωματικά, εγκατέλειψε το Θεό, γυμνώθηκε από τη χάρη Του και στράφηκε στην κτήση και τις αισθήσεις του, για να υποδουλωθεί σ' αυτά. Θέλησε να γίνει θεός χωρίς το Θεό και κατάντησε αξιολύπητος δούλος της ύλης και των παθών του. Ο Απόστολος Παύλος έρχεται να επισημάνει σήμερα το δρόμο που χάραξε ο Θεός, στην άπειρη αγάπη του, για την επιστροφή μας στο «πρωτόκτιστον κάλλος», στη σωτηρία. Και ο δρόμος αυτός, που παραμένει η μοναδική οδός για τη λύτρωση της ανθρωπότητας, περιγράφεται με μια πολύ εκφραστική εικόνα.

Το πρώτο βήμα για την επιστροφή μας στη χάρη του Θεού είναι η απόθεση «των έργων του σκότους». Στη γλώσσα της ορθόδοξης πνευματικότητας αυτό ονομάζεται «κάθαρση». Ο πιστός με την βοήθεια του πνευματικού του, αγωνίζεται να αποβάλει την αμαρτία τα πάθη του και τους λογισμούς του. Κάθε τι σκοτεινό και ανθρωποκτόνο, που σκοτίζει το νου και τον γυμνώνει από τη θεία χάρη. Ο Απόστολος αναφέρεται και σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, που από την εποχή του, αλλά και σήμερα ακόμη συνιστούν καταστάσεις πτώσεως για τον άνθρωπο. Μιλάει για άσεμνα τραγούδια, για μεθύσια, ασέλγειες και θυμούς και φιλονικίες. Όλα αυτά πηγαινούν, δυστυχώς, πάντα μαζί με τα μεθύσια και τις κοσμικές διασκεδάσεις. Μιλάει για χειροπιαστά γεγονότα της καθημερινότητας, γνωστά στον καθένα, που η κοινωνία, στην οποία ζούμε, μας έμαθε να τα βλέπουμε σαν διασκέδαση και ψυχαγωγία. Αν δεν προηγηθεί το βήμα αυτό, δηλαδή η απόθεση των έργων του σκότους, τότε δεν μπορεί να ακολουθήσει η ένδυση «των όπλων του φωτός. Πρόκειται για τις πράξεις της αρετής, που γίνονται

μέσα στο φως της χάρις του Θεού και είναι γι' αυτό φωτεινές. Οπλίζουν με θάρρος και αφοβία τον άνθρωπο και τον κάνουν να λάμπει. Η ασκητική εμπειρία της Εκκλησίας δεν σταματά, λοιπόν, στην άρνηση, αλλά προχωρεί στη θέση. Δεν μένει στη γύμνωση, αλλά προχωρεί στην ένδυση. Ο σκοπός αυτού του αγώνα δεν είναι ηθικός, αλλά ασκητικός και πνευματικός. Στόχος δεν είναι η υποταγή του σώματος στην ψυχή, της ύλης στο πνεύμα.

Πρόκειται για αντίδραση στην εγωκεντρική μας ατομικότητα, που ακολουθεί την πτώση μας. Πρέπει να νεκρωθεί η επαναστατημένη φύση μας, για να ξαναβρεί την πρώτη ομορφιά της εικόνας του Θεού. Αν λοιπόν δεν ελευθερωθούμε από αυτό που δημιουργεί την αρρώστια της φύσης μας, από το φορτίο των παθών και των αμαρτιών μας, δεν μπορούμε να ξαναβρούμε την υγεία μας, την αρχική ισορροπία και ενότητά μας.

Η αντιπατερική θεολογία της δύσης μάς έμαθε να βλέπουμε τη σωτηρία σαν μια δίκη και τον Θεό σαν δικαστή, που δικάζει και καταδικάζει μοιράζει ποινές και αφέσεις. Η Ορθοδοξία όμως, στα πρόσωπα των αγίων της, βλέπει τον Θεό σαν γιατρό των ψυχών και των σωμάτων μας, που μας έδωσε θεραπευτική μέθοδο σωτηρίας – θεραπείας. Σώζεται, λοιπόν, ο άνθρωπος, εκκλησιαστικά, όπως θεραπεύεται ιατρικά. Ακολουθώντας και εφαρμόζοντας πιστά τη θεραπευτική μέθοδο, που του όρισε ο γιατρός του. Το ότι δεν πρόκειται για μια ηθική διαδικασία, φαίνεται από το γεγονός, ότι τελικά το ένδυμα που δεχόμαστε, δεν είναι τα καλά μας έργα, αλλά ο ίδιος ο Χριστός. «Ενδύσασθε τον Κύριον Ιησούν Χριστόν» καταλήγει ο Παύλος. Ένδυμα του πραγματικού χριστιανού δεν είναι απλώς οι αρετές, αλλά ο ίδιος ο Χριστός. Αυτό κήρυξε αιώνες πριν ο Μέγας Αθανάσιος. «Όσοι είναι πνευματοφόροι έχουν το φως και αυτοί που έχουν το φως, είναι ντυμένοι με τον Χριστό και αυτοί που είναι ντυμένοι με τον Χριστό, είναι ντυμένοι με τον Πατέρα». Αμήν.

Αρχιμ. Νεκτάριος Μπακόπουλος